

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15-01-29330-01 גרשון(קטין) ואח' נ' עיריית הוד השרון ואח'

לפני כבוד השופטת סיגל דומניץ סומך

התובעים: 1.א.ג. (קטינה)
2.א.ג. (אפוטרופוס)
3.מ.ג. (אפוטרופוס)

נגד

הנתבעים: עיריית הוד השרון

פסק דין

1. התובעת, ילידת 1998, הגישה תביעתה לפיצויים בגין נזקי גוף שנגרמו לה במהלך הופעה לבני נוער שהתקיימה ביום 6.8.2013 בפארק העירוני "ארבע עונות" בהוד השרון.

התביעה הוגשה כנגד הנתבעת – עיריית הוד השרון המחזיקה והאחראית על הפארק אשר בשטחו התקיימה ההופעה.

על פי הנטען בכתב התביעה, בתום ההופעה הורשה הקהל לעלות לבמה ולהצטלם עם האמנים. לטענת התובעת, במהלך עלייתה לבמה היא נפגעה קשות ברגלה השמאלית בעקבות מדרגה שבורה שהייתה במקום ואשר גרמה לה לעקם את רגלה עד כדי שבר (להלן: "התאונה").

התובעת פונתה ממקום התאונה לבית החולים בילינסון בפתח תקווה, שם אובחן כי נגרם לה שבר בבסיס עצם המסרק 5 בכף רגלה השמאלית. התובעת קיבלה טיפול רפואי ושחררה לביתה עם המלצה לנטילת משככי כאבים ומעקב רפואי.

התובעת טענה כי יש להשית את מלוא האחריות לנזקיה על הנתבעת- עיריית הוד השרון, אשר התרשלה כלפיה בכך שלא דאגה לאתר את המדרגה השבורה אשר הובילה לפגיעתה כמתואר. עוד טענה התובעת, כי העירייה לא דאגה לתקן או לחסום או לסמן את המדרגה השבורה, וכן לא דאגה לתחזוקה הולמת של המתחם שבו נערכה ההופעה, ובין היתר לא דאגה לתאורה מתאימה ולתנאי מעבר חלופיים שיאפשרו גישה לבמה, ובנסיבות אלה הפרה את חובת הזהירות כלפיה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15-01-29330-01 גרשון(קטין) ואח' נ' עיריית הוד השרון ואח'

התובעת תמכה את תביעתה בחוות דעת רפואית בתחום האורטופדי, ערוכה על ידי ד"ר אורי אופנהיים, ולפיה נותרה לה בעקבות התאונה נכות בשיעור 10% לפי סעיף 35 (1) ב' לתקנות המוסד לביטוח לאומי (קביעת דרגת נכות לנפגעי עבודה) התשט"ז – 1956 (להלן: "התקנות"), בגין שבר תלישה של בסיס עצם המסרק התוך מפרקי, שהתחבר תוך תזוזה קלה ויצירת שינוי במפרק.

2. הנתבעת (להלן: "העירייה") כפרה בכתב הגנתה באחריותה לקרות התאונה, הכחישה את נסיבות האירוע ואת נזקיה של התובעת וטענה, כי הבמה המתוארת מצויה בשטח סטרילי ומגודר שהקהל לא היה אמור להתקרב אליו, וככל שהתובעת עלתה לבמה – היא הפרה הוראות מפורשות שניתנו בעניין ומשכך אין להשית על העירייה כל אחריות לקרות התאונה.

לחילופין טענה העירייה בהודעה לצדדים שלישיים שהגישה, כי ככל שתחויב בפיצוי התובעת בגין התאונה, היא זכאית לשיפוי מחברת השמירה והאבטחה ניב בטחון (1997) בע"מ (להלן: "ניב בטחון"), אשר אבטחה את האירוע והייתה זו שאחראית על הסדר הציבורי במקום התאונה, ותפקידה היה בין היתר למנוע עלייה של קהל לבמה וכן, לשיפוי מ"ג. גוטמן ניהול והנדסת בטיחות בע"מ" (להלן: "גוטמן הנדסה"), אשר לטענתה סיפקה לה שירותי ייעוץ ופיקוח בטיחות עובר לתאונה, ובין היתר ערכה עבודה תכנית בטיחות ובדקה את המתקנים במקום, ובהם הבמה וגרם המדרגות האינטגרליות אשר מובילות אליה ואישרה את השימוש בהן לקראת האירוע.

3. ניב בטחון הכחישה את אחריותה לתאונה וטענה, כי לא ידעה על קיומה של מדרגה שבורה במקום, וממילא אין לה כל אחריות בקשר למדרגה זו והוסיפה, כי טענת העירייה בעניין אחריותה למנוע עליית קהל לבמה הועלתה באופן כללי וסתמי וכי היא והעובדים מטעמה פעלו לאורך כל האירוע בהתאם להנחיות שניתנו להם על ידי עובדי העירייה.

גם גוטמן הנדסה הכחישה את אחריותה לאירוע וטענה, כי מאחר שמדובר בבמה שפתוחה בחלקה לקהל, היא התנתה את תכנית הבטיחות שהעבירה לעירייה בכך שהבמה תישאר חסומה לקהל במשך כל זמן האירוע, מתחילתו ועד סופו. לפיכך, וככל שהתובעת אכן עלתה לבמה, הרי שמדובר בהפרה של הנחיות הבטיחות מצד התובעת או העירייה, באופן ששולל את אחריות גוטמן הנדסה לתאונה. עוד הוסיפה גוטמן הנדסה, כי בטיחות הבמה אושרה על ידי קונסטרוקטור, ועל כן לא מתקיים קשר סיבתי בין תנאי הבמה לבין תכנית הבטיחות שהעבירה לעירייה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15-01-29330-01 גרשון(קטין) ואח' נ' עיריית הוד השרון ואח'

4. העירייה הגישה מטעמה חוות דעת רפואית נגדית ערוכה על ידי ד"ר גיורא הרלינג, אשר העריך את נכותה של התובעת בשיעור 5% לפי סעיף 35(1) א-ב' לתקנות. המומחה ציין כי השבר שנגרם לתובעת בעצם המסרק התרפא, וכל שנותרה היא מגבלת תנועה קלה ביותר בכף רגל שמאל.

נוכח הפער הקטן בין חוות הדעת, הודיעו הצדדים ביום 28.12.15 על הסכמתם להעמיד את נכותה הרפואית של התובעת על נכות ממוצעת בשיעור של 7.5% עד תום ההליך.

גדר המחלוקת

אין מחלוקת בין הצדדים כי במועד התאונה התקיימה הופעה של הצמד "עידו בי וצוקי" בפארק "ארבע עונות" בהוד השרון, אשר הסתיימה בשעה 23:00 לערך בלילה, ואף אין מחלוקת של ממש כי התובעת נכחה בהופעה ונפגעה ברגלה, כפי שאף מלמד התיעוד הרפואי ממועד התאונה וסמוך לאחריה - דו"ח מד"א ותעודת חדר המיון מבית החולים שאליו פונתה התובעת ממקום התאונה (נ/1 ונספח לתצהיר התובעת).

המחלוקת העיקרית בין הצדדים נסובה בשאלת נסיבות התאונה והקשר הסיבתי בין הנזק שנגרם לתובעת לבין המדרגה השבורה.

כמו כן, נטושה מחלוקת בין הצדדים בשאלת אחריות הנתבעת וצדדי ג' לתאונה, אם בכלל וממילא בשאלת הנזק שנגרם לתובעת.

לפיכך, נפנה לבחון תחילה, האם התובעת הוכיחה במידה הנדרשת, כי פגיעתה אירעה בשל מפגע שהיה במדרגות שהובילו לבמה באופן המתואר בכתב התביעה.

הראיות והעדים

5. מטעם התובעת הוגש תצהיר עדותה הראשית אליו צורפו מסמכים שונים, ובהם תמונות של המדרגות נשוא התביעה, טפסי תשלום למד"א, תעודת חדר מיון, מסמכים רפואיים שנערכו לאחר האירוע, חוות דעת המומחה הרפואי מטעמה וקבלות.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15-01-29330-01 גרשון(קטין) ואח' נ' עיריית הוד השרון ואח'

מטעם הנתבעת הוגש תצהירה של מנהלת יחידת הנוער והקהילה בעירייה, גב' נעמי אשר וכן, תכנית הבטיחות של גוטמן הנדסה, חוות דעתו של ד"ר הרלינג ודו"ח מד"א מיום התאונה (נ/1).

מטעם ניב בטחון הוגש תצהירו של מר אמנון נגר, שהיה אחראי על האבטחה במועד התאונה ונכח במקום האירוע, וכן תצהירו של הבעלים ומנהל החברה, מר ירמי נגר.

מטעם גוטמן הנדסה הוגש תצהירו של גדי גוטמן, הבעלים ומנהל החברה, שאליו צורפה תכנית הבטיחות שנערכה בהתייחס לאירוע נשוא התביעה ואישור קונסטרוקטור.

במסגרת הראיות נשמעו עדויות המצהירים, ובנוסף נשמעה עדותם של מר נועם בן יהודה, מנהל מחלקת הבטחון בעירייה ומר מיתר שורץ, ששימש מנהל האירוע מטעם העירייה בזמן התאונה, אשר זומנו להעיד מטעם גוטמן הנדסה.

נסיבות התאונה

גרסת התובעת

6. בכתב התביעה תיארה התובעת את נסיבות התאונה כך: "ביום 06/08/13, בסביבות שעה 23:30, בילתה התובעת עם חברתה בהופעה בפארק העירוני... הארוע כלל הופעת אמן אורח וריקודים שהנחו הצמד "עידו בי וצוקי". בתום ההופעה, הורשה הקהל לעלות לבמה ולהצטלם עם האמנים. התובעת כמו כל בני הנוער שלידה, עלתה לבמה כדי להצטלם איתם. בעודה עולה לבמה, נפגעה התובעת קשות ברגל שמאל... הפגיעה נגרמה כתוצאה ממדרגה שבורה אשר גרמה לתובעת לעקם את רגלה עד כדי שבר".

בתצהיר עדותה הראשית חזרה התובעת על גרסתה והדגישה כי התאונה התרחשה בתום המופע ולאחר שניתנה לקהל רשות לעלות לבמה, ואז החלה "נהירה" של בני נוער לאזור המדרגות, שהיה חשוך. לדבריה, כבר עם עלייתה על המדרגה הראשונה היא חשה שרגלה השמאלית התעקמה ולאחר מכן הרגישה כאב חד וחזק: "בזמן שעליתי על המדרגות בדרך לבמה, וכאשר דרכתי על המדרגה הראשונה, רגלי השמאלית התעקמה ואני הרגשתי כאב חד ומאוד חזק" (סעיף 2 לתצהיר).

התובעת הוסיפה, כי לא ראתה בזמן התאונה שהמדרגה שעליה היא דורכת שבורה בחלקה השמאלי, וכי למרות הכאב שחשה היא המשיכה לעלות לבמה, אלא שאז הכאב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15-01-29330-01 גרשון(קטין) ואח' נ' עיריית הוד השרון ואח'

הפך "בלתי נסבל" והיא פנתה באופן עצמאי לניידת מד"א שהייתה במקום וביקשה להיבדק. בהמשך פונתה לבקשתה לבית החולים, שם אובחנה כסובלת משבר בבסיס המסרק בכף רגל שמאל (סעיף 2 לתצהיר). לתצהירה צירפה התובעת תמונות של גרם המדרגות אשר בצד הבמה ובהן ניתן להבחין כי המדרגה הראשונה שבורה בצידה השמאלי.

7. **התובעת** פירטה את מהלך התאונה בעדותה בבית המשפט בשתי הזדמנויות. בראשונה, תיארה התובעת את מהלך הפגיעה כך: **"בסוף ההופעה אמרו ברמקול שאפשר לעלות להצטלם עם האומנים מי שרוצה. התחלתי לעלות לבמה והיתה מדרגה שהיתה שבורה. היה חשוך. ראיתי שיש מדרגה אבל לא ראיתי שהיא מנופצת... נפלתי על אותה מדרגה והבנתי שמהו קרה... קמתי וגיליתי שכואב לי מאוד מאוד מעוצמת המכה... אני נפלתי מהמדרגה הראשונה אם אני לא טועה"** (עמוד 12 לפרוטוקול מיום 25.9.16, שורות 12-18).

במועד חקירתה הנגדית, חידדה התובעת את דבריה באשר לאופן הפגיעה והסבירה: **"לא נפלתי אלא פשוט דרכתי על המדרגה, הנחתי את הרגל על המדרגה והרגשתי כאב מטורף, חשבתי שזה בגלל עוצמת המכה. הלכתי צעד שניים והבנתי שזה לא מעוצמת המכה, שמהו לא בסדר ואז ניגשתי לאמבולנס שהיה שם",** ובהמשך: **"אני הייתי היחידה שם שקרה משהו... החובש אמר לי שאין לי כלום ואני התעקשתי שיש לי... ביקשתי שיפנו אותי"** (עמוד 22 לפרוטוקול, שורות 3-5, עמוד 23 שורות 19, 24-25).

התובעת הסבירה שלא הבחינה במדרגה השבורה בזמן התאונה אלא אך למחרת כאשר הגיעה למקום בלוויית אימה ראתה את המדרגה השבורה, וצילמה אותה: **"לא הייתי בטוחה ממה נפלתי, דרכתי על המדרגה כשהיה חושך ולא הייתי בטוחה אם היא היתה שבורה או לא. לא התרכזתי במדרגה אלא ברגל שלי. כשבאנו לשם אחרי ראיתי שהמדרגה שבורה"** (עמוד 20 לפרוטוקול, שורות 19-20, ועמוד 26 שורות 4-9).

התובעת הוסיפה בעדותה, כי עלתה במדרגות בעקבות הקהל שמנה כעשרה בני נוער ובהם חברתה לירון שהלכה **"שני צעדים יותר ממני"** ולא הבחינה שנפגעה. כך ציינה התובעת שעלתה במדרגות שהיו בצד הבמה, וכי לא היו במקום מחסומים ואיש לא עצר אותם: **"היו מחסומים בקדמת הבמה ולא מהצד. אנחנו באנו מהצד" וכן: "הרשו לעלות לבמה וזאת הסיבה שכולם עלו. עליתי אחרי כולם ואף אחד לא עצר אותנו"** (עמוד 20 לפרוטוקול, שורה 29, עמוד 21 שורות 9 ו-13, עמוד 25 שורה 5, עמוד 26 שורה 28, עמוד 28 שורה 1 בהתאמה).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15-01-29330-01 גרשון(קטין) ואח' נ' עיריית הוד השרון ואח'

כאשר נשאלה התובעת מדוע לא זימנה לעדות את חברתה, שנכחה במקום וליוותה אותה לאחר הפגיעה לאמבולנס ומשם לבית החולים, השיבה כי "היו מאמצים להביא אותה ולא הצלחתי להביא אותה מהסיבה שהיא אמרה לי שהיא לא זוכרת בכלל מה היה שם והיא גם לא רוצה להכנס לדברים האלה... בכל זאת עברו חמש שנים מגיל 15 עד גיל 19. היא אמרה שהיא באמת לא זוכרת אם שברתי רגל" (עמוד 29 לפרוטוקול, שורות 20-26).

כמו כן, התובעת הדגישה כי נפגעה מיד לאחר תום ההופעה: "כל זה קרה כשהאומנים היו על הבמה והקהל היה שם והאמבולנס היה שם... בסביבות 23:30", וכן: "נגמר השירים, האומנים נשארו על הבמה וכולם עלו" (עמוד 23 לפרוטוקול, שורה 6, ועמוד 26 שורה 24 בהתאמה).

8. גרסתה של התובעת, כי נפגעה ממדרגה בעת עלייתה בגרם המדרגות שהוביל לבמה נתמכת בתיעוד הרפואי אשר נערך סמוך לאחר האירוע. בדו"ח מד"א מיום התאונה נרשם מפי התובעת כי: "לדברי הפצועה במהלך הופעה אינה שמה לב למדרגת בטון ונתקעה בה עם רגלה השמאלית", ובתעודת חדר המיון, שנערכה בסמוך לאחר התאונה בשעה 22:23, נרשם מפי התובעת: "התקבלה בשל חבלה בכף רגל... ממדרגת בטון" (נ/1 ונספח ב' לכתב התביעה).

הגם שאין בתיעוד האמור אזכור של מדרגה שבורה אין בו לטעמי כדי להמעיט מגרסת התובעת, אשר הודתה, כי במועד התאונה לא הבחינה במדרגה השבורה ולפיכך, מטבע הדברים לא ציינה זאת כאשר פנתה לקבלת טיפול רפואי סמוך לאחריה.

עדוּתה של נציגת הנתבעת

9. מטעם הנתבעת העידה גב' נעמי אשר, מנהלת יחידת נוער וקהילה בעירייה. בתצהירה ציינה גב' אשר כי נכחה באירוע וכי העיריה קיבלה את כל האישורים הנדרשים לקיום המופע. העדה הדגישה, כי לא התקבל בעירייה כל דיווח על התאונה בזמן אמת או סמוך לאחר מכן והפעם הראשונה שנודע לעירייה על התאונה היה עם קבלת כתב התביעה (סעיף 7 לתצהיר). העדה ציינה, כי "בשום שלב הקהל לא אמור היה להתקרב לבמה ולהימצא שם" (סעיף 8 לתצהיר).

במהלך חקירתה הנגדית הודתה גב' אשר, כי בסוף האירוע עלתה על הבמה קבוצה של כעשרה בני נוער. לטענתה, אלה טיפסו מעל המחסומים ואז עלו במדרגות לבמה: "היה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15-01-29330-01 גרשון(קטין) ואח' נ' עיריית הוד השרון ואח'

שלב שילדים קפצו מעל המחסומים לכיוון הבמה, זה היה לקראת סוף הערב... הילדים עלו על הבמה, זה בדיוק שניה לעשות את זה, יש שם ארבע מדרגות לבמה. יש שני צדדים לבמה שאפשר לעלות עליה, אבל הילדים עלו רק מהצד הזה... לפחות עשרה ילדים עלו, וכן: "עלו להצטלם עם האמנים בסביבות עשרה ילדים", (עמוד 13 לפרוטוקול מיום 25.9.16, שורות 4-16).

ואולם, בהמשך חקירתה סייגה העדה את דבריה ומסרה שאינה זוכרת אם ראתה בני נוער קופצים מעל המחסומים, והיא גם לא הבחינה בכך (עמ' 32 לפרוטוקול שורות 4-5, עמ' 34 לפרוטוקול שורות 8-12). לדבריה, לאחר עלייתם של בני הנוער לבמה בסוף ההופעה, היא ביקשה להורידם: "הם כן עלו בבת אחת והורידו אותם", ובהמשך: "זה היה אחד הסדרנים שם. זה היה בזמן אמת בסוף האירוע. אני ביקשתי ותוך כדי ביקשתי שירדו" (עמוד 31 לפרוטוקול מיום 24.1.17, שורות 25, 29, , עמוד 36 שורות 4, 6, 10-11).

אציין, כי מקום שאחת המחלוקות העיקריות בין הצדדים נוגעת לשאלה האם הותר לקהל לעלות לבמה בתום ההופעה, מצופה היה מהנתבעת שתזמן מטעמה את מנהל האירוע וקצין הביטחון של העירייה, בעלי תפקידים משמעותיים ורלבנטיים למחלוקת. עדים אלה לא הובאו מטעמה ובשלב מאוחר של הדיון, הובאו כעדים מטעם צד ג' 2.

עדויות צדדי ג'

10. מטעם צד ג' 1 העיד מר ירמי נגר, מנהלה ובעליה של ניב בטחון. מר נגר מסר בתצהירו כי את ההוראות לסדרנים נתן קב"ט העירייה. העד ציין, כי למעט בזמן ההופעה הגישה למדרגות ולבמה הייתה חופשית. במהלך חקירתו הנגדית הוסיף מר נגר, כי קיימת אפשרות להעלות קהל לבמה, והדבר נעשה בתיאום עם מנהל האירוע מטעם העירייה "ברגע שיש הנחייה כזו או אחרת לאפשר לקהל לעלות, אנו מאפשרים לקהל לעלות בצורה מסודרת ולא בבת אחת... יש סדרן שמכוון את האנשים... הייתה אפשרות לעלות על הבמה. מנהל האירוע מחליט אם מותר לעלות על הבמה או לא" (עמוד 13 לפרוטוקול מיום 25.9.16, שורות 24-25, 27 ועמוד 14 שורות 1-2 בהתאמה).

העד ציין כי הוא לא נכח באירוע, אולם שוחח עם אחראי האבטחה מטעמו, אמנון נגר, שמסר לו "שהוא זוכר את האירוע" וכן שמנהל האירוע מטעם העירייה, נועם בן יהודה, "נתן הנחיית לעלות לבמה להצטלם" (עמוד 48 לפרוטוקול מיום 24.1.17, שורות 4-5, עמוד 49 שורות 29-32).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15-01-29330-01 גרשון(קטין) ואח' נ' עיריית הוד השרון ואח'

עד נוסף מטעם צד ג' 1, **מר אמנון נגר**, אחראי האבטחה, מסר בתצהירו שהוא נכח באירוע וכי בתום ההופעה "**אישר מנהל האירוע מטעם העירייה לנוער שרצה בכך לעלות לבמה ולהצטלם עם האמנים**", וכי "**לאור הנחיית מנהל האירוע מטעם העירייה, הסדרנים אפשרו למי שרצה לעלות**" (סעיפים 9-10 לתצהיר).

בעדותו מסר מר נגר, כי הוא עובד עם עיריית הוד השרון מזה תקופה של כ- 7 שנים, וכי קיים נוהג לפיו מעלים קהל לבמה להצטלם עם האומנים: "**בד"כ באירועים שמגיעים אומנים בגמר האירוע יש מצב שאנשים מצטלמים עם האומנים ואז יש לחץ גדול מאוד כי קופצים על הגדרות... זה לא עלייה שכולם עולים. יש את גרם המדרגות, הכל גדר מסביב ואז מאפשרים לשניים שלוש לעלות, מצטלמים עם האומנים ויוצאים**" (עמוד 43 לפרוטוקול, שורות 8-9, עמוד 46 שורה 10).

העד ציין שבאירוע נשוא התביעה הוא קיבל הנחיה ממנהל האירוע של העירייה, שאת שמו אינו זוכר, להעלות קהל לבמה: "**הוא בא אליי ואומר אמנון נגמר האירוע תאפשר להעלות.. לא כל אחד יכול לתת לי הנחיה כזאת רק מי שמטעם הרשות שמנהל את האירוע. לא זוכר את שמו**". בהמשך עדותו חזר העד והדגיש שאלמלא האישור המפורש שניתן הוא לא היה מעלה איש לבמה: "**אם לא היה אישור כזה זה פותר את הבעיה. זבוב לא היה עולה לבמה. לא הייתה הכרזה כללית לבני הנוער לעלות. בד"כ נשאר קבוצה מצומצמת של נוער, גרופים, הם יוצרים לחץ, לוחצים על המדרגות והבמה אז הוא אומר לי א' תאפשר להם לעלות שלא יפגעו בגוף... היה לחץ על גדרות**" (עמוד 43 לפרוטוקול מיום 24.1.17 שורות 28-29, עמוד 47 שורות 5-8 בהתאמה).

מר נגר הוסיף וציין שלאחר שהונחה כאמור להתיר עלייה לבמה, הוא עמד יחד עם שלושה או ארבעה סדרנים ליד גרם המדרגות שלצד הבמה ויחד הם העלו "**2-3 והצטלמו וכן הלאה**", כך שסך הכל הועלתה קבוצה של "**40 איש**", כאשר "**מי שהגיע למדרגות זה באישור**", והדגיש שהוא לא הבחין במישהו שנפל במקום (עמוד 43 לפרוטוקול שורות 19-18, 28-29, עמוד 44 שורות 1, 9, עמוד 45 שורה 11, ושורות 22-23, ראה דבריו בעמוד 45 שורה 11: "**לי לא אמרו להוריד את האנשים מעל הבמה**").

11. מטעם צד ג' 2 העיד **מר גדי גוטמן**, המנהל והבעלים של גוטמן הנדסה. מר גוטמן מסר בתצהירו כי לא נכח באירוע, אולם העביר לעירייה תכנית בטיחות, שגובתה באישור של קונסטרוקטור שמצא את מבנה הבמה ומתקניה תקינים. כמו כן, טען, כי מאחר והבמה פתוחה לקהל וניתן ליפול ממנה נדרשה העירייה, במסגרת תכנית הבטיחות, להשאיר את הבמה כ"שטח סטרילי" החסום לקהל עד לאחר תום האירוע (סעיף 7 לתצהיר). בתצהירו טען העד, כי לא ראה כל ליקוי במדרגות (סעיף 9 לתצהיר).

בעדותו, חזר מר גוטמן והדגיש כי האישור שניתן מטעמו לקיום האירוע הותנה בכך ששטח הבמה יותר "סטרילי" וחסום לקהל בכל עת עד לסיום האירוע: "**צריך לזכור**

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15-01-29330-01 גרשון(קטין) ואח' נ' עיריית הוד השרון ואח'

שזה שטח סטרילי שאסור להגיע לכאן... אין שם גיזה לאף אחד פרט לאומן... אין מצב כזה שעולים לבמה זה יכול לגרום ללחץ" (עמודים 51-52 לפרוטוקול, שורות 20 ו-7 ו-4 בהתאמה). מר גוטמן ציין, כי לא הבחין בעת ביקוריו בפארק עובר לאירוע ("לפני האירוע וביום האירוע") במפגע כלשהו במדרגות, ואם היה מבחין במדרגה השבורה היה רואה בכך מפגע והיה מתריע על כך ודואג לחסימת הגישה לחלק השבור (עמ' 53 לפרוטוקול שורות 12-13, 21-31). העד ציין, כי שנה לאחר התאונה כאשר בדק שוב את המקום לקראת אירוע נוסף, הבחין באותה מדרגה שבורה ודאג לשים מחסום שימנע את הדריכה על החלק השבור (עמ' 51 לפרוטוקול שורות 24-32).

12. כאמור, לבקשת גוטמן הנדסה, זומן להעיד מר מיתר שוורץ, מנהל האירוע נשוא התביעה מטעם העירייה.

מר שוורץ העיד כי אינו עובד עוד בעירייה. העד ציין, כי היה מודע עובר לאירוע לקיומה של המדרגה השבורה בגרם המדרגות שהוביל לבמה אך ולא ראה בה מכשול או סכנה: "לא ראיתי משהו בעייתי במדרגה הזו, לא ראיתי איום ממנה". העד הוסיף וציין, כי ניהל תיק אירוע ובו תועדו כל הדברים הקשורים באירוע וכי תיק זה נמצא בעירייה (עמוד 68 לפרוטוקול, שורות 14, 21, עמוד 69 שורות 5, 16, עמוד 70 שורה 24, וראה הסתייגותו לגבי המועד שבו הבחין במדרגה השבורה בעמוד 72 שורות 30-32: "אני לא זוכר... בגלל שלא זיהיתי בזה משהו שעלול להיות בעייתי").

עוד מסר העד, כי תכנית הבטיחות נמסרה לידיו "כדי להתייחס לשטח ולסכנות שבו", ובין היתר היא כללה הוראה שאסרה על כניסה של קהל לבמה: "קהל כעקרון לא נכנס לבמה, בטח לא על הבמה עצמה... יש שם חשמל וכו'" ובהמשך: "יש המון ציוד, צפוף שם" וכן: "האומנים הם הראשונים שהם נגד זה. זה מפריע להם והם לא אוהבים את זה". (עמוד 67 לפרוטוקול, שורה 22, וראה גם בעמוד 68 שורות 28-29, עמוד 70 שורות 8-9, עמוד 72 שורה 14).

מר שוורץ מסר, כי היחידים אשר נהוג שיצטלמו עם האמנים בתום ההופעה הם חברי מועצת הנוער של העיר שמונה כ- 15 בני נוער: "מקבצים אותם. אנו מכירים אותם, אנו יחידה אחת, אנו עובדים יחד... בד"כ בנקודה צדדית, אנו מכינים אותם מראש ואנו קוראים לאמן להגיע" (עמוד 74 לפרוטוקול שורות 15-16) והדגיש שגם צילום זה לא נעשה על הבמה (עמ' 75 שורות 1-2). כאשר עומת העד עם עדות נציגת העירייה, גב' אשר, לפיה עלו בני נוער לבמה, הוסיף וסייג: "אני זוכר שהיו כמה נסיונות לעבור את המחסום, שומרים שם, זה משחק כזה... רוב האומנים מבקשים למנוע הגעה של אנשים" (עמוד 76 שורות 3-4, 16).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15-01-29330 גרשון(קטין) ואח' נ' עיריית הוד השרון ואח'

13. עד נוסף שזומן להעיד מטעם גוטמן הנדסה, ועודנו ממלא תפקיד בעירייה, הוא מנהל הביטחון, מר **נועם בן יהודה**.

העד ציין, כי נכח באירוע ומכיר את המדרגה השבורה מושא התביעה (עמוד 58 שורה 18).
העד הדגיש, כי ניתנת על ידו ככלל וגם עובר לאירוע זה הוראה למאבטחים ולסדרנים למנוע כניסת קהל לשטח הבמה: **"אף אחד לא נכנס למתחם הבמה... מבחינתנו אין חריגים, זו הוראה חד משמעית"** (עמוד 57 לפרוטוקול, שורות 18, 20).
כאשר נשאל העד על קיומו של תיק אירוע המתייחס לאירוע מושא התביעה השיב: **"יש תיק אירוע, אני מניח שיש אבל הוא לא אצלי... התיק צריך להיות אצל מנהל האירוע... אני שמתי את החלק שלי בתיק האירוע... אני לא יודע איפה התיק מלפני ארבע שנים"** (עמוד 59 לפרוטוקול, שורות 8-9, 15-16).

בהמשך, כאשר נשאל העד האם בפועל היה קהל על הבמה בזמן האירוע, השיב שהוא לא נתן הוראה לאפשר עליית קהל לבמה ואינו זוכר אם עלה קהל על הבמה וככל שעלה קהל סביר שמדובר ב"טפטוף" של שניים שלושה, בניגוד להנחייתו: **"לא זוכר, לא שאני ראיתי... קהל זה גם אחד ושניים ויכול להיות שלא ראיתי"** וכן: **"לא אמרתי שלא היה ילד אחד על הבמה. אני מסתכל יחסית על הקהל שהיה ולא ראיתי עשרה ילדים. אם העלו בטפטוף, זה אחד או שניים שהעלו לבמה וזה בניגוד להנחיה שלי"**, ובהמשך: **"אם מישהו נכנס ללא אישור, אין לי מה לעשות, יש מקרים שזה קורה... יש טפטוף בכל אירוע. טפטוף זה בודדים"**, כמו כן: **"אני יודע שעלו לבמה אבל כשעולים זה מספר קטן. אם עלו שניים, שלושה או ארבעה או חמישה והורידו אותם, בכל אירוע זה קורה"** (עמוד 60 לפרוטוקול, שורות 11, 14, 24, עמוד 61, שורות 3-5, עמוד 62 שורות 13-14, 24, עמוד 63 שורות 30-32). בהמשך דבריו ציין העד, כי קיימת אפשרות להעלות קהל לבמה לבקשת האמן ובמקרה כזה: **"אנחנו מתדרכים את המאבטחים לאפשר להעלות על הבמה בתיאום איתנו"** (עמוד 60 לפרוטוקול שורה 14, עמוד 65 שורות 11-12).

דיון והכרעה

14. לאחר ששמעתי את העדויות, עיינתי בחומר הראיות ושקלתי את טענות הצדדים, ראיתי לנכון לקבל את גרסת התובעת לאופן התרחשות התאונה ולקשר הסיבתי בין התאונה למדרגה השבורה שהייתה בגרם המדרגות שהוביל לבמה. אמנם, עדות התובעת בכל הנוגע לנסיבות התאונה הינה עדות יחידה של בעל דין, אך התרשמתי מכנות ואמינות עדותה וכפי שיפורט להלן גרסתה לא הופרכה בחקירה נגדית או בראיות אחרות ומאידך, נתמכה הן במסמכים הרפואיים ובתמונות שהוצגו והן בעדויות העדים הנוספים שנשמעו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15-01-29330-01 גרשון(קטין) ואח' נ' עיריית הוד השרון ואח'

עדותיה של התובעת בפני (שניתנה בהיותה בגירה) נמסרה באופן מהימן וכנה. אומנם התובעת לא הצליחה להסביר את אופן קרות התאונה באופן מדויק ומיטבי ויתכן שהסיבה לכך הינה חלוף השנים מאז התאונה וגילה הצעיר במועד בו אירעה ואולם חרף הקושי בהבהרת מהלך הפגיעה והגם שקיימים בעדותה אי אילו אי דיוקים - מצאתי כי גרעין גרסתה של התובעת נשמר ונמסר באופן עקבי, והוא מוצא ביטוי וחיזוק גם בראיות ובעדויות של גורמים שנכחו במקום האירוע המאששים את קיומה של מדרגה שבורה במועד האירוע ואת העובדה שבני נוער עלו על הבמה בתום המופע.

15. גרסת התובעת לפיה נפגעה כאשר החלה לעלות בגרם המדרגות המובילות לבמה ורגלה התעקמה כאשר דרכה על גבי מדרגה שבורה הינה גרסה עקבית אשר נתמכת הן בתמונות שצולמו על ידי התובעת למחרת האירוע ובהן מתועדת המדרגה השבורה והן בתיעוד הרפואי שנערך בסמוך לאחר התאונה המעיד על פנייה לקבלת טיפול מיד לאחר התאונה לניידת מד"א אשר נמצאה בפארק ואשר פינתה את התובעת לבית החולים (דו"ח מד"א (1/1) ותעודת חדר המיון). אמנם בתיעוד הרפואי האמור לא צוינה המדרגה השבורה, אולם צוין מפורשות, כי מדובר בחבלה ממדרגה.

לטעמי אין בחוסר הרישום המדויק בתיעוד הרפואי או בשוני בתיאור החבלה כדי לגרוע מאמינות גרסת התובעת שכן, התובעת העידה, כי במועד התאונה לא שמה לב לכך שהמדרגה שבורה והבחינה בכך רק למחרת כאשר באה למקום בלויית אמה לבדוק את הסיבה לחבלה. מטבע הדברים מקום שהתובעת לא הבחינה במדרגה השבורה במועד החבלה, היא לא יכולה הייתה לציין זאת בפני הגורמים המטפלים וברור הקושי בתיאור סיבת החבלה.

16. חיזוק לגרסת התובעת בדבר קיומה של מדרגה שבורה במועד האירוע נמצא בעדות מנהל האירוע מטעם העירייה, מר שוורץ (עמ' 68 לפרוטוקול שורות 14-16, 21) ובעדות מנהל הביטחון מטעם העירייה מר נעם בן יהודה (58 לפרוטוקול שורות 17-20), אשר העידו כי השבר במדרגה היה קיים עובר לאירוע אך הוא לא היווה, לטעמם, מפגע הדורש התייחסות או מניעה.

17. חקירות רבות נשמעו בהתייחס לטענת התובעת, כי ניתן היתר לבני נוער שביקשו להצטלם עם האמנים בתום ההופעה לעלות לבמה ובהתאם להיתר זה עלו לבמה בני נוער, והיא ביניהם. הנתבעת טענה, כי התובעת הפרה את הוראות הבטיחות כאשר עלתה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15-01-29330-01 גרשון(קטין) ואח' נ' עיריית הוד השרון ואח'

לבמה. לאחר ששמעתי את העדויות ועיינתי בראיות השתכנעתי, כי אכן ניתן היתר לעלות לבמה וכי התובעת לא עשתה כן על דעתה בלבד ובניגוד להנחיות.

18. חיזוק לגרסת התובעת בהקשר זה נמצא בתצהירו ובעדותו של מר אמנון נגר מטעם צד ג' 1, אשר אישר כי בתום ההופעה אישר מנהל האירוע מטעם העירייה לבני נוער שרצו בכך לעלות לבמה ולהצטלם עם האמנים ובהתאם להנחיה זו אפשרו הסדרנים מטעמו עלייה של בני נוער לבמה (סעיף 9-10 לתצהירו ועמ' 43 לפרוטוקול שורות 8-9, עמ' 46 שורה 10). גם נציגת העירייה, גב' אשר, אישרה, כי בני נוער עלו לבמה (עמ' 13 לפרוטוקול מיום 16.9.25 שורות 4-16). אמנם, גב' אשר טענה תחילה, כי בני נוער אלה קפצו על המחסומים ולא עלו בהיתר, אך בהמשך עדותה הודתה, כי אינה זוכרת שראתה בני נוער קופצים מעל המחסומים (עמ' 32 לפרוטוקול שורות 4-5). גם מנהל הביטחון מטעם העירייה, מר בן נעים, הגם שציין, כי ניתנה על ידו הוראה מפורשת לא לאפשר עליית קהל לבמה, הסתייג בהמשך עדותו מקביעתו הנחרצת והודה, כי יתכן ועלו בני נוער "בטפטוף" לבמה: "אני יודע שעלו לבמה אבל כשעולים זה מספר קטן. אם עלו שניים, שלושה או ארבעה או חמישה והורידו אותם..." (עמ' 63 לפרוטוקול שורות 31-30). דברים אלה, מתיישבים עם עדותו של מר נגר, כי לנוכח ההיתר שניתן להעלות בני נוער לבמה, אלה הועלו לשיעורין: "2-3 והצטלמו וכך הלאה" (עמוד 43 לפרוטוקול שורות 18-19).

19. לאור העדויות שנשמעו בפני הגעתי לכלל מסקנה, כי עליית התובעת לבמה נעשתה בהיתר וכי התובעת לא פעלה בניגוד להוראות, למצער, אלה שהתובעת יכולה הייתה להיות מודעת להן. רוצה לומר, כי יתכן שהנחיית גורמי הביטחון הייתה שלא לאפשר עליית קהל לבמה בכל שלבי האירוע ואולם משניתן היתר על ידי מי ממארגני האירוע והסדרנים פעלו לפי היתר זה ואפשרו עליית בני נוער לבמה, כעולה מהעדויות, לא ניתן לומר, כי עליית התובעת לבמה נעשתה ללא היתר.

20. נוכח כל הטעמים שפירטתי לעיל, הגעתי לכלל מסקנה כי התובעת הרימה את הנטל ברמה המספקת במשפט אזרחי להוכיח את גרסתה בדבר אופן התרחשות התאונה וקיומו של קשר סיבתי בין פגיעתה לבין קיומו של שבר בגרם המדרגות שהוביל לבמה.

21. אשר לטענה בדבר הימנעות מהבאת עדים ובהקשר זה הטענה, כי התובעת לא זימנה לעדות את חברתה לירון שנכחה באירוע יחד עמה, עלתה לפני לבמה ואף ליוותה אותה, לדבריה, לקבלת טיפול רפואי, הגם שראוי היה לזמנה לעדות, מקובל עלי הסברה של התובעת, כי החברה לא הבחינה בקרות התאונה מאחר ועלתה לפני לבמה וביקשה שלא לבוא לעדות ומקום שהוצגו די רישומים התומכים בעצם פגיעתה של התובעת ממדרגה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15-01-29330-01 גרשון(קטין) ואח' נ' עיריית הוד השרון ואח'

במהלך האירוע, לא התרשמתי שמדובר בהימנעות מהבאת ראיה שמקימה את החזקה כי אילו הובאה הייתה פועלת לחובת התובעת.

מכאן, יש לבחון את שאלת אחריות הנתבעת – העירייה וצדדי ג' לתאונה.

אחריות העירייה

22. המסגרת הנורמטיבית לאורה תיבחן שאלת האחריות הינה עולת הרשלנות שיסודותיה קבועים בסעיף 35 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש] (להלן: "פקודת הנזיקין"), קיומה של חובת זהירות מושגית וקונקרטי, הפרת חובת הזהירות וקיומו של קשר סיבתי בין הפרת החובה לבין הנזק הנטען.

23. אין חולק כי העירייה הינה הבעלים והמחזיקה במקרקעין שבשטחם נערכה ההופעה מושא התביעה אשר בסופה נפגעה התובעת.

סעיף 36 לפקודת הנזיקין מטיל חובת זהירות מושגית על הבעלים של מקרקעין לטובת המבקרים בנכס, ואין הבעלים והמבקר זרים זה לזה. הבעלות במקרקעין יוצרת זיקה בין הבעלים ובין סיכונים שנוצרו במקרקעין. לפיכך, קיימת חובת זהירות מושגית לעירייה מכוח היותה הבעלים או המחזיקה בפארק העירוני כלפי המבקרים בתחומו למניעת מפגעים אפשריים בשטחו, כפי שנקבע בע"א 343/74 גרובנר נ' עיריית חיפה, פד"י (1) 141, 151:

"...הכלל הוא כי כאשר פלוני מבקר בנכס על-פי הזמנתו של מי שמחזיק בנכס ומצויה בנכס סכנה, אשר עבור פלוני המבקר איננה בגדר אחת מן הסכנות הרגילות, הרי אין המחזיק בנכס יכול להניח שהמבקר אכן יידע להיזהר מפניה והמחזיק בנכס חייב לצפות מראש לכך, כי הסכנה הקיימת בנכס עלולה לגרום לתוצאה מזיקה למבקר...".

ההלכה לעניין קיומה של חובה זהירות מושגית של רשות מקומית כלפי המבקרים באתרים המצויים בשטחה נקבעה בע"א 243/83 עיריית ירושלים נ' גורדון, פ"ד לט (1) 131-132:

"ודאי שעצם העובדה שהמערערת היא רשות ציבורית, אינה סיבה, שיש בה כדי להצדיק שלילתה של חובת זהירות. עקרון השוויון בפני החוק מחייב הטלת אחריות

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15-01-29330 גרשון(קטין) ואח' נ' עיריית הוד השרון ואח'

ברשלנות על הרשות הציבורית על פי אותן אמות מידה כמו על הפרט. אכן, לא פעם הוכרה חובת הזהירות המושגית ביחסים שבין גוף ציבורי (כמו המדינה, עיריה, מועצה מקומית) לבין המשתמש בדרך הציבורית (ראה ע"א 144/60 פד"י ט"ז, 209), בגן הציבורי (ראה ע"א 343/74 פד"י ל, 1, 141), בבריכת השחיה (ע"א 143/80 פד"י לז, 1, 113) בשדה תעופה (ע"א 8/79 פד"י לח, 3, 361) או בנסיבות אחרות היוצרות סיכון. גוף ציבורי, כמו כל מזיק אחר, חייב לנקוט באמצעי זהירות סבירים כדי למנוע נזק. הוא משמש לעתים קרובות "מפזר נזק" טוב, דבר שעשוי לעתים להצדיק הטלת אחריות עליו. בדרך זו, יובטח גם כי ינקטו אמצעי בטיחות בעתיד כדי למנוע הישנותו של האירוע הרשלני שגרם".

בענייננו, החובה לתחזק את הפארק בו התקיימה ההופעה, על המבנים המצויים בו, לרבות הבמה עליה התקיימה ההופעה מושא התביעה מוטלת על הנתבעת: "המפגע הזה הועבר לגורמים הרלוונטיים..." (עדותה של גב' אשר בעמוד 37 לפרוטוקול, שורה 4); "יש לגן אחראי על הפארק שהוא אמור לתחזק אותו והוא מפעיל את בעלי המקצוע השונים למשל אם זה השקיה, זה גינון, אם זה הבמה, בינוי, תלוי מה התקלה שיש... הבינוי צריך לתקן, יש אנשי משק, בינוי, שאמורים לתקן, וזה משהו קל ולא גדול. מגיע עובד עירייה שהתפקיד שלו הוא לתקן את זה..." (עדותו של מר בן יהודה בעמוד 58 לפרוטוקול, שורות 25-30).

מכאן, עלינו לבחון אם לפי נסיבות המקרה שלפנינו חבה העירייה כלפי התובעת בחובת זהירות קונקרטיית אשר הופרה על ידה.

כידוע, חובת זהירות קונקרטיית נקבעת לפי מבחן הצפיות, היינו האם המזיק יכול וצריך היה לצפות את התרחשותו של סיכון בלתי סביר, שכן אין הדין מטיל חובת זהירות קונקרטיית בגין "סיכון סביר, טבעי ורגיל" (ראו ע"א 145/80 ועקנין נ' המועצה המקומית בית שמש, פ"ד לז (1) 113 – להלן: "עניין ועקנין"). ככל שהתשובה לשאלה האמורה היא חיובית, קיימת חובה לנקוט אמצעי מניעה מסוימים ביחס לפעילות שיצרה את הסיכון הראשוני, שהתמשש לכדי נזק.

כפי שנקבע ע"י כב' השופט א' ברק (כתוארו אז) בעניין ועקנין הנ"ל: "חיי היום-יום מלאים סיכונים, אשר לעיתים מתממשים וגורמים נזקים, מבלי שיוצרי הסיכונים יישאו באחריות בנזיקין. הטעם לכך הוא, שאותם סיכונים טבעיים ורגילים הם לפעילות האנוש המקובלת, ובגינם נקבע, כעניין של מדיניות משפטית, כי חובת זהירות קונקרטיית אינה מתגבשת. סיכונים אלה סבירים הם, וחיי חברה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15-01-29330 גרשון(קטין) ואח' נ' עיריית הוד השרון ואח'

מתוקנים לוקחים את קיומם בחשבון... מי שהולך בדרך או יורד במדרגות עשוי לעיתים למעוד ולהחליק...אלה הם סיכונים סבירים, אשר יש להכיר בהם ולחיות עמם בחיי היום-יום. ההולך לבית-מרחץ אינו יכול להתלונן על שהרצפה חלקה..., והמתנדנד בנדנדה אינו יכול להתלונן על נזק, הנובע מסיכונים, שהם טבעיים לאותה נדנדה... המשחק עם כלב עשוי להישרט... והרוכב על סוס עשוי ליפול ממנו. אין הדין מטיל חובת זהירות קונקרטית בגין סיכונים סבירים. חובת הזהירות הקונקרטית אינה קיימת למניעתו של כל סיכון וסיכון. הדין מבחין בין סיכון סביר לבין סיכון בלתי סביר. רק בגין סיכון בלתי סביר מוטלת חובת זהירות קונקרטית."

25. חובתה של העירייה כבעלת המקרקעין וכמחזיקה בהם הינה לדאוג לתקינות סביבת הבמה שעליה נערכה ההופעה ולמנוע קיומם של מכשולים או מפגעים העשויים לסכן את מי שעשוי לעלות על הבמה, לפני, במהלך ובתום ההופעה. ככל שאסורה הייתה העלייה לבמה, אלא לאומנים ולבעלי המקצוע בלבד, עשויה הייתה חובה זו לחול כלפיהם בלבד. אלא, משהוכח, כי בתום ההופעה הוזמן הקהל לעלות לבמה, חובה זו של העירייה חלה גם כלפי בני הנוער שעלו על הבמה בהתאם להזמנה ובכללם התובעת.

26. כפי שניתן ללמוד מהתמונות שהוגשו, בחלקה השמאלי של המדרגה הראשונה בגרם המדרגות שהוביל לבמה היה חסר של משטח דריכה. קיומו של חסר כזה הינו מפגע העלול לגרום למעידה, לעיקום כף רגלו של הדורך על המדרגה ולנזקי גוף, כפי שאירע בענייננו. מפגע זה אינו סיכון רגיל וסביר לעולה במדרגות המובילות לבמה וניתן וצריך היה לצפותו, לתקנו ולמצער, למנוע את הדריכה עליו באמצעים שונים של גידור. מנהל האירוע מטעם העירייה, מר מיתר שוורץ ציין בעדותו, כי למיטב זכרונו השבר במדרגה היה קיים עובר לאירוע אולם הוא לא ראה בו מפגע הדורש טיפול או תיקון (עמוד 68 לפרוטוקול שורה 14 ובעמוד 70 שורה 24) מנהל הביטחון של העירייה, מר נועם בן יהודה, ציין, כי כעת, לנוכח המודעות למפגע האמור, לא יתקיים אירוע במקום עד שהמדרגה לא תתוקן (עמ' 58 לפרוטוקול שורות 22-23, ובעמוד 59 שורות 27-22).

מר גוטמן, יועץ הבטיחות, שנשכר על ידי העירייה על מנת לבדוק את תקינות הבמה וסביבתה ציין בעדותו, כי השבר במדרגה הינו בבחינת מפגע בטיחותי וככל שהיה שם לב אליו עובר להופעה היה דואג לגידורו (עמ' 53 לפרוטוקול שורות 12-13, 21-31)

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15-01-29330 גרשון(קטין) ואח' נ' עיריית הוד השרון ואח'

27. לאור כל האמור לעיל, משמצאתי, כי נזקה של התובעת נגרם מהיתקלות במפגע היינו במדרגה שבורה, הרי שהעירייה הפרה את חובת הזהירות המוטלת עליה כאשר לא פעלה לשם איתור המפגע, סילוקו ומניעת התאונה.

28. בהקשר זה אציין, כי חרף שאלות רבות שנשאלו עדי הנתבעת בנושא, בדיוני ההוכחות שהתקיימו בתיק, לא הוצג תיק האירוע המתייחס לאירוע מושא התביעה ואשר בהתאם לעדויות העדים מטעם הנתבעת מצוי במשרדיה וכולל את כל התיעוד המתייחס לאירוע (עדות מר מיתר שוורץ עמ' 69 לפרוטוקול שורות 13-25). אי הצגת תיק האירוע יש בו כדי להחליש את גרסת הנתבעת וממילא את דברי עדיה.

כאמור לעיל, הנתבעת הגישה הודעה לצדדים שלישיים כנגד חברת האבטחה וחברת הבטיחות, אשר נשכרו על ידה לדאוג לאבטחת ובטיחות האירוע מושא התביעה, בטענה, שככל שתימצא אחראית לקרות התאונה, הרי שעליהן לשפותה, ומשכך יש לבחון את אחריותם של צדדי ג'.

אחריות צד ג' 1 – ניב בטחון

29. טענת הנתבעת אחראית ניב בטחון לשפותה מכח התחייבותה בכתב, בטופס הזמנת שירותי האבטחה (ראה נספחי ההודעה לצדדי ג' וראיות הנתבעת).

ניב בטחון הכחישה את אחריותה לקרות התאונה וטענה, בין היתר, כי פעלה בהתאם לתנאי ההתקשרות עמה. כמו כן, טענה ניב בטחון, כי התירה את עליית הקהל לבמה בהתאם להנחיות העירייה, כפי שהעידו העדים מטעמה, ומשכך היא אינה אחראית לנזק שנגרם לתובעת.

30. מעדות התובעת שמצאתי אמינה ומעדות מר אמנון נגר מטעם ניב בטחון עולה, כאמור לעיל, כי עלייתה של התובעת לבמה נעשתה על בסיס היתר שניתן לכך ממי מטעם הנתבעת. טענת הנתבעת, כי בני הנוער שעלו על הבמה בתום ההופעה עשו כן ללא היתר ותוך כדי טיפוס על המחסומים, לא הוכחה.

31. בנוסף, לא נטען בשום שלב, כי נוצר עומס של בני נוער במהלך העלייה בגרם המדרגות המוביל לבמה, ואף לא נטען שהתובעת נדחפה או שנוצרו אי סדר או המולה במקום. בנסיבות אלה, לא הוכח, כי נפל פגם במערך האבטחה והשמירה על הסדר הציבורי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15-01-29330-01 גרשון(קטין) ואח' נ' עיריית הוד השרון ואח'

במהלך האירוע ולא הוכח, כי ניב בטחון הפרה את התחייבויותיה כלפי הנתבעת באספקת מאבטחים ובשמירה על הסדר.

32. לאור האמור, לא מצאתי לחייב את צד ג' 1 בשיפוי הנתבעת ודין ההודעה לצד שלישי כנגדה – להידחות.

לא כך, באשר לצד ג' 2.

אחריות צד ג' 2 – גוטמן הנדסה

33. לטענת גוטמן הנדסה, אין זה מתפקידה לבדוק את מבני הקבע שהיו במקום האירוע. לשם כך, לטענתה גובתה תכנית הבטיחות באישור של קונסטרוקטור. כמו כן, נטען, כי תכנית הבטיחות שהועברה לעירייה כללה תנאי בל יעבור ולפיו, יש להשאיר את הבמה חסומה לקהל כ"שטח סטרילי" במשך כל זמן האירוע ואם אכן הייתה מבוצעת הנחייה זו ולא הייתה מתאפשרת עלייה של בני נוער לבמה, לא הייתה מתרחשת התאונה.

על פי סעיף 7 ל"תכנית בטיחות למופע של איזי ומסיבת ריקודים בהוד השרון" מיום 28.7.13 שהעבירה גוטמן הנדסה לעירייה, עולה כי התכנית כללה התייחסות לבמה במקום כך: **"... במקום תפעל במה אחת בלבד (במה קבועה מבטון שקיימת בפארק)... כבלים שמחוברים במה לא יהיו חשופים..."** (סעיף 7.1), **"מסביב לבמה יגודר עם מחסומים"** (סעיף 4.2). כן, צוין, כי שטחים מסוימים יבדקו ויאושרו על ידי קונסטרוקטור והם: **"גב הבמה, גשר התאורה והרמקולים"** (סעיף 18 לתכנית וכן אישור הקונסטרוקטור מיום 6.8.13).

מר גדי גוטמן התייחס בעדותו לאחריותו של יועץ הבטיחות לבדוק את מקום האירוע, ובין היתר **"הגודל, השטח של אירוע... היציאות, סוג האומן, השעות של האירוע, כמו שהרשות רוצה לעשות, כל דבר שכלול באירוע כדי שהמטרה תוכל להיערך בהתאם"**, כשלבדבריו הבדיקה כוללת גם בדיקה פיזית של המתקנים (עמוד 50 לפרוטוקול מיום 24.1.17, שורות 13-17, עמוד 51 שורה 10).

מר גוטמן העיד שהוא ביקר בפארק ביום האירוע ובדק את הבמה ואת המדרגות - שהן "המדרגות היחידות" שמשמשות לעליה לבמה, אולם לא הבחין במדרגה השבורה. כאשר הוצגו בפניו התמונות שצילמה התובעת, השיב שהוא ראה את המפגע רק שנה לאחר האירוע. מר גוטמן ציין, כי אילו היה מבחין בכך עובר לתאונה **"הייתי מתריע... הייתי"**

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15-01-29330-01 גרשון(קטין) ואח' נ' עיריית הוד השרון ואח'

זואג לשים שם משהו על הפינה, על המדרגה. בלי קשר" כפי שעשה כאשר הבחין במדרגה לקראת אירוע שהתקיים במקום שנה אחר כך (עמוד 51 לפרוטוקול, שורות 24-28, עמוד 52 שורה 25; וראה גם עדותו בפרוטוקול מיום 25.9.16: "לא ראיתי מדרגה שבורה בזמן האירוע. לפני האירוע גם לא ראיתי מדרגה שבורה. לא בדקתי את הבמה, זה לא התפקיד שלי, יש קונסטרוקטור שאחראי על זה... בא מטעם העירייה, זה לא מטעמנו" עמוד 14, שורות 22-25).

העד גם הוסיף שפנה למנכ"לית העירייה בעניין המדרגה ביום העצמאות שלאחר האירוע וטען שכבר "זמן מה" הוא מבקש לתקן את המדרגה: "ביום העצמאות פגשתי את המנכלית של העירייה אמרתי לה 'כמה זמן אמרתי לכן לטפל במדרגה הזאת?' ולמחרת קיבלתי את התביעה זאת" (עמוד 51 שורות 29-30).

ליועץ בטיחות תפקיד שלא ניתן להפחית מחשיבותו. יועץ בטיחות שנשכר על ידי רשות מקומית חייב היה לוודא את בטיחות הבמה על המדרגות המובילות אליה. אין בידי לקבל את טענת מר גוטמן, כי בכל הנוגע לבמה די היה באישור הקונסטרוקטור שהרי מאישור הקונסטרוקטור עולה, כי הלה התבקש לבדוק אך את יציבות גב הבמה, גשר התאורה והרמקולים ורק את אלה הוא בדק.

אוסף, כי אין בידי לקבל גם את טענת גוטמן הנדסה כי תכנית הבטיחות שהועברה לעירייה כללה תנייה לפיה על שטח הבמה להישאר חסום לקהל במשך כל האירוע. לא הובאה כל ראיה לכך שתוכנית הבטיחות הותנתה בכך. תכנית הבטיחות אשר צורפה לתצהירו של מר גוטמן אינה כוללת תנייה כזו וזו לא הוכחה אף בשום דרך אחרת.

מכאן, שעל גוטמן הנדסה היה לבדוק את תקינות הבמה והמדרגות המובילות אליה ומשהוכח, כי השבר במדרגה היה קיים במועד האירוע ומדובר במפגע אף אליבא דמר גוטמן, הרי משלא הבחין מר גוטמן במפגע וממילא לא התריע ודרש לתקנו או להסירו בדרך אחרת, לא עשה את עבודתו נאמנה והפר את חובת הזהירות המוטלת עליו ולפיכך, יש לו חלק באחריות לקרות התאונה (לאחריות יועץ בטיחות ראו רע"א 2275/11 אילן כרמון נ' משהב ואח' (28.8.11) וכן לאחרונה ת"א (מרכז) 4331-12-07 המוסד לביטוח לאומי נ' כרמון בטיחות בע"מ (26.3.17)).

חלוקת האחריות בין הגורמים

34. החלוקה הפנימית בין המעוולים נעשית, כאמור בסעיף 84(ב) לפקודת הניזקין, על פי "הצדק והיושר בהתחשב עם מידת אחריותו" של כל אחד מהמעוולים. החלוקה נעשית

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15-01-29330-01 גרשון(קטין) ואח' נ' עיריית הוד השרון ואח'

לפי מידת האשם המוסרי שאותו יש לייחס לכל אחד מהמעוולים או על פי מבחן האשמה ההדדית הכולל הן את רכיב הסיבתיות והן את רכיב האשמה המוסרית (ע"א 7008/09 ג'אבר עדנאן עבד אל רחים נ' מוסבאח עבד אל קאדר (07.09.10), סעיף 40).

בנסיבות המקרה, לאור העובדה כי מדובר במפגע המצוי בשטח שהעירייה אחראית לתחזוקתו השוטפת היום יומית, מפגע בולט לעין שקיים במקום שנים ולמעשה, לא תוקן עד למועד שמיעת הראיות, ובשים לב לטיבו של המפגע שאינו מצריך "עין מקצועית" כדי לאתרו ולהבין את הסכנה הטמונה בו, וכדבריו של מר גוטמן: **"יש פה דברים שלא צריך יועץ בטיחות לדעת שיש מפגע. ואיך לטפל במדרגה..."** לעלויות מניעתו קטנות וכן, לנוכח העובדה שהוכח שמי מטעם העירייה נתן את ההיתר להעלות בני נוער לבמה, סבורתני, כי על העירייה מוטל החלק הארי באחריות לזיהוי המפגע ולקרות התאונה.

לצד ג' 2 אחריות לקרות התאונה בכך שלא בדק כראוי את בטיחות המדרגות המובילות לבמה, לא איתר את המפגע, לא התריע ולא טיפל בהסרת המפגע או למצער בגידורו. יחד עם זאת אחריותו מופחתת שעה שלא הובא לידיעתו שגם בני נוער מהקהל עשויים לעלות על הבמה שהיא סיבה משמעותית להתרחשות התאונה.

בהתחשב במכלול הנסיבות ובמפורט לעיל ביחס לחלקו של כל אחד מהגורמים, לאחר ששקלתי את מכלול הראיות שהוצגו, אני מוצאת לנכון לקבל את ההודעה לצד ג' כנגד צד ג' 2 ולחלק את האחריות בין הנתבעת וצד ג' 2 כדלקמן:
הנתבעת תישא ב 85% מהאחריות ואילו צד ג' 2 יישא ב 15%.

אשם תורם

35. העירייה טענה, כי יש לייחס לתובעת אשם תורם לקרות תאונה, בכך שהבחינה במחסומים ובכך שהבמה נמצאת מאחורי שטח מגודר, ולמרות זאת עלתה לבמה (סיכומי הנתבעת, בעמוד 83 לפרוטוקול).

36. שלילת אחריותו של מזיק בשל הסתכנות מרצון של הניזוק מותנית בשלושה תנאים מצטברים הקבועים בסעיף 5 לפקודת הניזוקין: ידיעת הניזוק אודות הסיכון, לרבות הערכת אופיו המסוכן, חשיפתו לסיכון, ורצונו לחשוף עצמו לסיכון ולתוצאותיו המשפטיות, היינו שאם ייפגע לא יהיה זכאי לפיצוי מן המזיק (ראה ע"א 971/03 בגא נ' מלול (פורסם במאגרים, 10.11.05)).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15-01-29330-01 גרשון(קטין) ואח' נ' עיריית הוד השרון ואח'

אין די בכך שהתובע היה מודע לסיכונים שבמעשהו, אלא יש להוכיח כי הוא עשה זאת תוך מודעות לכך שאם ייפגע, הוא לא יהיה זכאי לפיצוי. נטל ההוכחה בכגון דא מוטל על הנתבע המעלה טענת הגנה של הסתכנות מרצון. עוד נפסק, כי הסתכנות מרצון מתקיימת במקרים חריגים ויוצאי דופן, ומשלא הוכחו התנאים המצטברים הנדרשים לעניין זה, יש להניח כי אדם סביר לא ימחל מרצונו על זכותו לתבוע פיצוי מן המזיק בשל עוולה שביצע כלפיו (ראה ע"א 897/75 ווסטצ'סטר פייר אינשורנס קומפני נ' קורן, פ"ד לא(1) 660, 665).

טענת העירייה לאשם תורם של התובעת נבחנת על פי התנהגות של ניזוק סביר בנסיבות העניין, היינו האם התובעת לא נקטה במידת הזהירות המתחייבת כלפי עצמה, שאז ניתן לראותה שותפה לנזק ביחד עם הנתבעת. המבחן המקובל בפסיקה לבחינת אשמו התורם של אדם הוא מבחן "מידת האשמה", הנבחנת תוך בחינת האשמה המוסרית ומשקל המעשים והמחדלים של כל צד, של הניזוק ושל המזיק (ראו למשל ע"א 417/81 מלון רמדה שלום נ' אמסלם, פ"ד לח(1) 72).

37. בענייננו, לא הוכחה מעדויות הצדדים התנהלות חריגה, פזיזה או רשלנית מצד התובעת עת עלתה במדרגות המובילות לבמה. מדובר בתובעת קטינה שהוזמנה להופעה בפארק, ועל פי גרסתה לאירוע, שניתן בה אמון מלא, הוזמנה לעלות לבמה. במצב דברים זה, ובשים לב לכך שהמפגע במדרגה הוא בפינת המדרגה השמאלית ולא במרכז המדרגה וכי מדובר במפגע גלוי ובולט שניתן היה להבחין בו בקלות וצריך היה לנקוט משנה זהירות בעת עלייה במדרגות הנני קובעת כי יש לייחס לתובעת אשם תורם מזערי בשיעור של 10%.

הנזק

38. בעקבות התאונה נפגעה התובעת בכף רגל שמאל ופונתה באמבולנס ממקום האירוע לבית חולים שניידר בפתח תקווה, שם נבדקה ואובחן שבר בעצם המסרק 5 בכף רגלה. התובעת טופלה, רגלה קובעה בתחבושת והיא שוחררה לביתה עם המלצה לנטילת משככי כאבים, הימנעות מדריכה ומעקב רפואי.

כאמור, הצדדים הסכימו להעמיד את נכותה הצמיתה של התובעת על שיעור של 7.5%, אך חלוקים הם בשאלת השפעת הנכות הרפואית על תפקודה של התובעת.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15-01-29330-01 גרשון(קטין) ואח' נ' עיריית הוד השרון ואח'

39. התובעת, ילידת 1998, כיום חיילת בשירות סדיר. לטענת התובעת, בעקבות התאונה היא סובלת מרגישות ונפיחות מקומית בכף הרגל. לטענתה היא מוגבלת בהליכה ממושכת ובמאמצים וכן מתקשה בריצה ובהליכה עם נעלי עקב. התובעת טוענת, כי שיעור נכותה התפקודית זהה לשיעור הנכות הרפואית. הנתבעות טוענות מנגד, כי התובעת מנהלת אורח חיים שגרתי כשל בנות גילה וראיה לכך שהיא התגייסה לשירות צבאי ומשרתת ללא כל הפרעה, ואף לא נזקקה לטיפול רפואי מעבר לטיפול הרפואי שקיבלה בסמוך לאחר התאונה.

40. מושכלות יסוד הן, כי הנכות הרפואית מהווה תרגום של הפגיעה הגופנית לאחוזים. אך בצד קביעת הנכות הרפואית, נדרש בית המשפט גם להצביע על מידת הפגיעה בתפקוד, כשההלכה בעניין זה היא שהפגיעה התפקודית נקבעת על ידי בית-המשפט על-יסוד מכלול הראיות והנסיבות שלפניו. הנכות הרפואית משמשת נקודת מוצא, אולם יש להוסיף ולבחון את השפעתה על הנפגע המסוים. כך, בין השאר, יש לתת משקל להיקפה, אופייה ומיקומה של הפגיעה, ולהתייחס להשפעתה של הנכות על מקצועו של הנפגע תוך התחשבות בגילו, השכלתו וכישוריו. משקל ממשי יינתן לראיות הנוגעות להשלכה התפקודית בפועל לרבות לשינויים שחלו בשכר (ע"א 3049/93 גירוגיסיאן נ' רמזי, פ"ד נב(3) 792; ע"א 2113/90 אדלר נ' סוכנויות דרום בע"מ (פורסם במאגרים, 21.12.92); ע"א 6601/07 אבו סרחאן נ' כלל חברה לביטוח בע"מ (פורסם במאגרים, 23.8.10)).

"בקביעת שיעור הנכות התפקודית, יש לתת את הדעת על נסיבותיו הפרטניות של הנפגע: עיסוקו; השכלתו; גילו; מידת השפעתה של נכותו הרפואית על היכולת לעסוק באותו המקצוע ויכולתו לשוב ולעסוק באותו המקצוע ובאותו מקום העבודה בו עבד קודם לתאונה והימצאותו של מקום עבודה שבו מובטח כי הנפגע יוכל להמשיך ולעבוד. כן יש לתת את הדעת לנסיבות שונות ונוספות אשר יכולות להשפיע על יכולת התפקוד של הנפגע כגון מצב התעסוקה בשוק הרלבנטי"
(ע"א 4302/08 ד"ר שלמייב נ' בדארנה (פורסם במאגרים, 25.07.10)).

41. כעולה מחוות דעת המומחים אשר בדקו את התובעת מטעם שני הצדדים, נכותה של התובעת באה לידי ביטוי ברגישות קלה בבסיס עצם המסרק 5 וכאב בהליכה ממושכת. לא נמצאו הגבלות תנועה והליכתה של התובעת נמצאה יציבה וללא צליעה. הבסיס לפער בין חוות הדעת מטעם הצדדים נעוץ בכל הקשור למצב השבר בכף הרגל (על פי מומחה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15-01-29330-01 גרשון(קטין) ואח' נ' עיריית הוד השרון ואח'

התובעת השבר התחבר תוך תזוזה קלה ויצירת שינוי במפרק לעומת מומחה הנתבעת שמצא חיבור של השבר ללא הותרת עיוות תוך מפרקי כלשהו).

התובעת נחקרה בעניין מגבלותיה והשיבה, כי לאחר החלמתה היא לא נזקקה לטיפול רפואי נוסף, אולם היא מתקשה ללכת הליכה ממושכת ומקשה לנעול נעלי עקב: "רופא לא ביקרתי בגלל הרגל... אם אני הולכת הרבה זמן, אני מתקשה בהליכה... גם אם אני הולכת עם נעלי עקב כואב לי מאוד" (עמוד 24 לפרוטוקול, שורות 11-16).

לאור עדות התובעת ובשים לב לקביעות המומחים הרפואיים התרשמתי, כי התובעת אינה סובלת ממגבלה שמכבידה במידה ממשית על שגרת היומיום שלה אלא לכל היותר מקשה במידה מסוימת על התנהלותה בביצוע פעולות מסוימות.

חישוב נזקי התובעת הפסד השתכרות בעתיד

42. התובעת, בעלת תעודת בגרות מלאה ומשרתת כיום בצה"ל, שירות צבאי מלא, בפרופיל 97 (עמ' 24 לפרוטוקול שורה 1) לדבריה בתפקיד פקידותי "אני יושבת במשרד" (עמוד 23 לפרוטוקול, שורה 31). העובדה שהתובעת לא טענה למגבלה כלשהי במהלך שירותה הצבאי ולא נזקקה להקלות כלשהן מצביעה כשלעצמה על כך שהפגיעה התפקודית היא קטנה.

במועד התאונה הייתה התובעת קטינה, כבת 15, וכיום היא משרתת בצבא במסגרת שירותה הסדיר וטרם החלה את דרכה המקצועית. בנסיבות אלה, ועל פי ההלכה בעניין בסיס שכרם של קטינים וצעירים, יש לערוך חישוב הפסדיה על בסיס השכר הממוצע במשק שהינו הסך 9,500 ₪ נכון להיום (ע"א 10064/02 מגדל חברה לביטוח נ' רים אבו חנא (27.9.05)).

באשר לשיעור הגריעה מכושר ההשתכרות הלכה היא, כי יש להבחין בין נכות תפקודית לבין ראש הנזק של גריעה או אובדן כושר השתכרות, שהוא אחד המישורים של התפקוד הכללי, אם כי ברוב המקרים המרכזי, לצורך חישוב הפיצויים המגיעים לנפגע. בית המשפט העליון עמד על כך, כי אין בהכרח זהות בין הנכות הרפואית לבין הפגיעה התפקודית ובין אלה לבין הגריעה מההשתכרות או מכושר ההשתכרות של הנפגע ויתכנו פערים אם למעלה ואם למטה (ע"א 2577/14 פלוני נ' המאגר הישראלי לביטוחי רכב "הפול" (11.1.15)).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15-01-29330 גרשון(קטין) ואח' נ' עיריית הוד השרון ואח'

כשעסקנן במקרה של ניזוק-צעיר, כבענייננו, קבעה הפסיקה, כי ככלל יש לחשב את הפיצוי בראש הנזק של אובדן השתכרות בעתיד על בסיס הנכות התפקודית והשכר הממוצע במשק, דבר שיש בו כדי לתרום לוודאות המשפטית ולהתחשב בכך שהקטין או הצעיר טרם החל בכתיבת סיפור חייו (ראו: ע"א 7548/13 שפורן דיווי נ' זק תורגמן (27.1.14)), יחד עם זאת, במיוחד כאשר המדובר בנכויות בשיעורים נמוכים יחסית בשיעור הקרוב ל- 10% ואפילו 15%, נראה שנכון לשקול כל מקרה לגופו ולהתחשב במכלול הנסיבות ובכלל זה התרשמות ממצבו של התובע ומיכולתו להתגבר ולהסתגל לנכותו.

במקרה דנן, כפי שצינתי, התובעת מתפקדת במהלך שירותה הצבאי ללא מגבלות ולא נטען, כי נכותה פגעה באופן כלשהו בשיבוצה בצבא או באופן אחר כלשהו. יחד עם זאת, יש לשקול את גילה הצעיר של התובעת ושנות העבודה הרבות הצפויות לה, כאשר בהחלט יתכן שתהיינה תקופות בהן נכותה תעמוד לה לרועץ ותשפיע באופן כלשהו על יכולתה ועבודתה. בנסיבות אלה, נכון לפסוק סכום גלובלי סביר, שהוא פחות מחישוב אקטוארי מלא, המביא בחשבון את כלל הנתונים והנסיבות.

לאור האמור ובשים לב לנסיבות תיק זה, אני מעמידה את הפיצוי של התובעת בגין אובדן כושר ההשתכרות על סך של 150,000 ש"ח נכון להיום.

הפסד פנסיה

בהתאם להלכה, הפיצוי בראש נזק זה הינו הסך של 18,000 ש"ח (ע"א 8930/12 הפניקס הישראלי חברה לביטוח בע"מ נ' טוויג (פורסם במאגרים, 31.07.14)).

עזרת הזולת והוצאות בעבר ובעתיד

43. התובעת לא צירפה ראיות על עזרה לה נזקקה לטענתה לאחר התאונה ובעקבותיה ואף לא זימנה לעדות מי מבני משפחתה לתמוך בטענותיה על מתן עזרה כאמור. כמו כן, לא צירפה התובעת קבלות המעידות על הוצאות חריגות שנגרמו לה בעקבות התאונה. בעדותה אישרה התובעת, כי קיבלה את הטיפולים הרפואיים במסגרת קופת החולים וכי כיום היא לא נזקקת לכל לטיפול.

יחד עם זאת, סביר ומקובל עלי שמהות הפגיעה בכף הרגל, ותקופת ההחלמה הממושכת הצריכה עזרה בביצוע פעולות מסוימות בתקופה שלאחר התאונה (עמוד 24 לפרוטוקול, שורות 18-19).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15-01-29330-01 גרשון(קטין) ואח' נ' עיריית הוד השרון ואח'

לעניין שיעורו של הפיצוי בגין עזרת הזולת הלכה היא, כי יש להעמיד את הסכום על שיעור נאות (ע"א 93/73 שושני נ' קראוז ואח', פ"ד כח(1) 279-280א), ובהעדר נתונים אובייקטיביים, יפסק סכום גלובלי לטובת הנפגע (ראה ע"א 315/83 עגור נ' איזנברג ואח', פ"ד לט(1) 197, 205, וכן ע"א 663/84 עטיה נ' עטיה, פ"ד מד(3) 720, 730). על בסיס הלכה זו, ובהעדר נתונים על הוצאה ממשית ועל היקפה, יש לקבוע את הפיצוי בראש נזק זה, על דרך האומדנה.

באשר לעתיד, מהראיות שהובאו ומהתרשמות ממצבה של התובעת, לא ניכר שהתובעת זקוקה לעזרת צד ג' ממשית. יחד עם זאת, יתכן ותהיה זקוקה לעזרה כלשהי בעתיד, בשים לב לגילה.

אשר על כן, בשים לב לתקופת ההחלמה ולפגיעתה של התובעת שעשויה להצדיק עזרה מסוימת מפעם לפעם, ראיתי להעריך את הפיצוי בראש נזק אלה בסכום גלובלי לעבר ולעתיד בסך של 7,000 ₪, נכון להיום.

נזק לא ממוני

44. בהתחשב בגילה של התובעת, במהות הפגיעה, בשיעור הנכות הרפואית ובמגבלותיה התפקודיות, ראיתי להעריך את הפיצוי בראש נזק זה בסך של 30,000 ₪ נכון להיום, כולל ריבית.

סוף דבר

45. התביעה מתקבלת. הנתבעת וצד ג' 2 ישלמו לתובעת פיצויים כדלקמן:

₪ 150,000

א. אבדן כושר השתכרות -

₪ 18,000

ב. הפסד פנסיה -

₪ 7,000

ג. עזרת הזולת והוצאות -

₪ 30,000

ד. נזק לא ממוני -

₪ 205,000

סה"כ נזק

₪ 184,500

בהפחתת אשם תורם 10%

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15-01-29330-01 גרשון(קטין) ואח' נ' עיריית הוד השרון ואח'

לסכום הפיצוי בסך של 184,500 ₪ יתווסף שכר טרחת עו"ד בשיעור של 23.4% והוצאות משפט בסך של 3,000 ₪ נכון להיום.

הסכומים ישולמו בתוך 30 יום מיום קבלת פסק הדין, שאם לא כן, יישאו הסכומים הפרשי הצמדה וריבית כדין ממועד מתן פסק הדין ועד התשלום המלא בפועל.

ההודעה לצד שלישי כנגד צד ג' 1 – נדחית.

הנתבעת תישא בהוצאות צד ג' 1 בסך של 5,000 ₪, אשר ישולמו בתוך 30 יום ממועד מתן פסק הדין שאם לא כן, יישאו הסכומים הפרשי הצמדה וריבית כדין ממועד מתן פסק הדין ועד התשלום המלא בפועל.

המזכירות תשלח העתק פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, י"ב אלול תשע"ז, 03 ספטמבר 2017, בהעדר הצדדים.

סיגל דומניץ סומך
שופטת